

Skuggor i lövsprickningen

Jag går till affären. På udda tider när jag och andra små människor i munskydd smyger runt hyllorna. Vi undviker korsvägarna men vi möts vid kassan. Spåren i min gps berättar om märkliga vägval, om snirkliga trottoarbyten. Rädslan får mig att krympa. Köpa mjölk är ett högriskprojekt. Annars är allt som vanligt.

Väl ute i solen överraskas jag över hur verklig världen blivit. Vårvärmen väcker livet och bin ochflugor surrar i den gula vintergäcken. Utemöblerna skall fram. Med ljuset stiger hoppet. Jag krattar upp fjolårslöven, alla de döda löven från det första året och gör plats för en ny sommar när någon harklar sig, jag väcks ur mitt krattande, snor runt och ... och där står Hästsvansen. Och där kommer den dagliga insikten. Att allt inte alls är som vanligt.

Han står vid grinden med sin svarta danska cykel och cykelkärren är full av pappersbuntar, han pratar till mig ur munskydden. Han har dubbla. Själva hästsvansen är grå och hårfästet glesnar. Den gamla teknistoverallen har varit vit en gång. Den fylls av badges som uttrycker åsikter av skilda slag..

Han plirar som om han log bakom masken, han raljerar med en underton.

– Jag trodde du var död ... men vi är kvar i våra inkarnationer, du och jag. Ett halvår sen och där står du med din kratta. Levande! Jobbar remote, eller?

– Jo. Som du ser. Du i din och jag i min, säger jag och pekar mot hans uppenbarelse. Ingenting biter på den gamle foliehatten – vad kan han ha på kärren? Broschyrer? Flygblad?

Hästsvansen tänder en cigarett! Fantastiskt! Han har stansat upp ett prydligt hål i det inre svarta munskyddet, det yttre hänger på hakan. Röken slingrar sig ut genom hålet som på en

dekorationsdrake i en kinarestaurang. Han slår fast nikotinets hälsobefrämjande egenskaper i farsotens dystra tid med självklarhet, som om alla visste.

– Men det försöker dom mörka för oss. Som du vet. Väser han och suger in ett mäktigt bloss genom ansiktsmasken.

– Jojo. Nog är det mörkt alltid ... Jag håller masken, min enda mask, jag krattar mina löv men oemotsagd ska du inte bli ... Medeltiden är tillbaka och pestdoktorn står vi grinden, ser jag ...

– AI tar över, klipper han till, och fortsätter: Anar jag en viss animositet?

– Precis som [chemtrails](#) då ... det där borde verkligen förklaras så folk förstår ... slätar jag över i ett spydigt försök att vara trevlig. I det samma undrar jag, varför sa jag så? Tungan blöder. Är vi två foliehattar?

– Det är kontrollapparaten, min vän, den har man använt länge, den håller oss på mattan, säger Hästsvansen. Han flinar. Tror jag.

– Nej, all lagstiftning mot tobak har ett dolt syfte. Den är en del i den stora planen. Sen kommer 5G och då sitter vi i skiten på allvar. Draken blåser ut sin rök. Han plirar, det blänker håfullt i ögonen som rinner i röken.

– Viruset från du-vet-var får inte stoppas, sak samma med munskydden fast tvärt om. Om du minns den debatten.

– Dom kan väl förbjuda det, försöker jag lite lamt, men anar att ironin försvann i lövhögen.

– Förbjuda vad? undrar Hästsvansen ... Viruset är redan beslutat och utvecklar sig i takt med 5G. [Labbförställt](#). Vaccinet tar över våra hjärnor, slutet för den fria viljan. Det begriper väl vem som helst, men om du inte begriper det, då kan jag tänka mig att du redan ... Ja, megakonglomeraten tar över.

Slutet för demokratin. Men det intresserar väl inte dig ...

I alla fall inte slutet på din fantasi, muttrar jag och river i jorden, djupt i gräsmattan.

Jag vet inte vad som är rimligt längre. Hatade experter flyger i strupen på älskade experter. Sång är dödligt. Hålla andan är guld. Hur många doser finns? Vilka är mina personliga marginaler? Okänt. Blir jag en av dem som nästan hann få en spruta eller blir jag förgiftad? Okänt. Vilken mutation kommer sen? Okänt. Hade jag tur eller dog jag? Måste jag tillbringa nästa liv med Foliehatten? Är det min karma?

– Någon måste ha skulden. Så du är anti-vaxx, flinar jag bakom munskyddet.

– Nja, egentligen inte anti-vaxx ... men passa dig för den sprutan. Du tänker väl inte ta sprutan? Totalitär sjukvård ska vi akta oss för.

Kolla You Tube eller läs de gamla sagorna. Nu blir det demonstration på Torget. Vill du ha ett infoblad? Hänger du på? Nej, det gör du nog inte ...

– Ja, någon måste ha skulden, säger jag och kastar en blick på hans tryckalster.

Handen knycklar ofrivilligt ihop flygbladet till en boll, handen ställer undan krattan och försöker hitta mig själv i min ilska. Min inre särbo.

– Vilka sagor ... är medeltiden tillbaka, eller? Javisst lever vi i en saga ... vi möter en okänd vid korsvägen, ett virus, och weekend-shoppar i New York. Sen bränner vi feltänkarna på nätet. Det är irrationellt, det är märkligt, efter ett halvt sekel med stringhyllor, rymdfärder och framstegstro ...

Käftan går om de skrämde som skrattar och pladdrar nervöst i klungor i skogar och parker, om fullsatta utekaféer och om de som har råd att hålla isoleringen. Jag börjar förstå

zombiefaktorn. Orden sköljer ur mig, jag hör mig själv och ser mig själv stå där.

Min predikan besvarar mig faktiskt. Är det någon som lyssnar? Jag tystnar.

Min inre särbo lyssnar förundrad.

– Du ser ju troll överallt, säger han, skakar på huvudet och sätter sig på cykeln.

– Ja i alla fall ett. Jag tänker [ta min spruta](#), säger jag trotsigt, knyter näven kring krattan, kväver en hostning och vänder Hästsvansen ryggen.

En virvelvind far genom grindhålet och lövhögen skingras. De döda löven ligger där dom låg.

– Du tar väl D-vitamin, hör jag honom ropa från sin cykel. Jag kan inte längre se röken av honom men cigarettdoften ligger kvar i luften.

Annars är allt ungefär som vanligt.

Text: *Farbror Mosterberg*

Bild: *En pestdoktor, en läkare utrustad för att möta sina pestsmittade patienter i Rom på 1600-talet. Illustration av Paul Fürst, Wikimedia Commons.*